

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 13

Administrarea creștină – privilegiu și responsabilitate

Bună prietenul meu, din nou ajungem la sfârșitul unui nou trimestru, spun din nou pentru că timpul trece, trimestrele se termină, iar așteptarea venirii Domnului ar trebui să strălucească în inimile noastre. Exact ca atunci când eram mici am ajuns în sabbatul 13. Eu mă gândeam când am intrat în lucrare că în timpul vieții mele va veni Hristos. Am ajuns bătrân iar Isus nu a venit. Dar ajungem la sfârșitul acestui trimestru vorbind despre rezultatele administrării creștine. Ce este administrarea creștină? Este procesul în care ne întoarcem la Dumnezeu. Am spus-o de mai multe ori pe parcursul acestui trimestru că păcatul ne-a despărțit de Dumnezeu. Când am ieșit din mâinile lui Dumnezeu reflectam caracterul Său și trăiam împreună cu El o experiență de comuniune, legătură puternică, de tovărășie zilnică.

Dar fără îndoială păcatul ne-a separat de El. Păcatul este îndrăzneța atitudine a omului de a alege propriul drum crezând că este cel mai bun. În ebraică există cinci cuvinte care definesc păcatul, una dintre ele înseamnă a se îndepărta de la drum, a abandona, a pierde drumul, a se rătăci, iar tu știi că drumul, calea este Isus. El a spus într-o zi, “*Eu sunt Calea*” de aceea a te îndepărta de pe Cale, este a te îndepărta de Isus, înseamnă a administra viața noastră ca și cum ar fi a noastră, neținând cont că noi am primit-o cu împrumut de la Dumnezeu. Rezultatul acestei atitudini răzvrătite este moartea, pentru că în ciuda faptului că noi credem că putem să trăim singuri, că gândim că putem să facem ce ne pare mai bine, adevărul este că nu știm să trăim, creându-ne numai probleme. Te rog să te gândești la Eva. Când ea a decis să mănânce din fructul oprit credea ea că va muri? Nu, din contra, ea credea că va fi ca Dumnezeu și fără îndoială că rezultatele se pot observa până în ziua de astăzi. În acest context, ce este oare administrarea creștină? Simplu, a te întoarce la Dumnezeu, a reveni la Dumnezeu, a merge pe căile Sale, urmându-L, recunoscând că viața nu este a noastră ci că am primit-o cu împrumut și că trebuie să o administrăm urmând instrucțiunile Sale. Și care este rezultatul acestei întoarceri la Dumnezeu? Aceasta este tema acestei săptămâni.

Primul rezultat al celui care se întoarce la Dumnezeu este smerenia. De ce smerenia? Pentru că acesta este rezultatul întovărășirii cu Dumnezeu, iar baza caracterului divin este dragostea, smerenia și mila. Ioan spune că Dumnezeu este dragoste. Așa că dacă ne întoarcem la dragoste, la smerenie care chiar Dumnezeu vom reflecta aceste caracteristici în mod automat. Problema smereniei este foarte interesantă. În Vechiul Testament în general prin smerenie se înțelege ca un sinonim al milei lui Dumnezeu care a manifestat-o față de păcătos. Dumnezeu este plin de duiosie față de om și de aceea nu îl distruge iar aceasta în ciuda păcatului său. Așa că îl cheamă, îi dă o nouă oportunitate, îl cheamă să se întoarcă în brațele Sale și să meargă din nou cu El. Acesta este conceptul de smerenie pe care îl găsim în VT, smerenia lui Dumnezeu este baza sfințeniei Sale și al dorinței Sale de împăcare cu omul.

Fără îndoială că în NT în special în epistolele lui Pavel smerenia are un al doilea sens și anume devotamentul pe care îl arată omul față de Dumnezeu. Deci omul reflectă smerenia lui Dumnezeu, omul care merge pe Căile Sale. Dragostea lui Dumnezeu strălucește în viața nouă a celui convertit și îl conduce pe Căile Sale pentru a împlini Voia Sa. 1 Timotei 3,16 spune:

16 Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... "Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă."

Aici vorbește despre smerenie, evlavie și vorbește fără îndoială de Isus Hristos pentru că El a fost Cel care a fost predicat lumii, care S-a întrupat, care a fost cunoscut pe pământ și primit în slava cerească. Dar cum Pavel vorbește de evlavie, aceasta nu este altceva decât teoria Evangheliei, este însuși Evanghelia întrupată. Un om smerit, evlavios este cel care merge pe căile lui Dumnezeu, caută compania Lui iar ca rezultat reflectă caracterul Învățătorului său, se întrupează Evanghelia în viața sa. Acesta este omul smerit, evlavios. Prin contrast cel care nu este așa, este un profan, ne evlavios, este cel care nu merge cu Dumnezeu, mergând pe propriul drum, administrându-și viața primită cu împrumut așa cum vrea ca și cum ar fi a lui. Dar Dumnezeu îl invită neconștient pentru a se întoarce în brațele Sale pentru că El nu dorește ca să moară, El nu dorește moartea păcătosului ci să se pocăiască și să trăiască. Prin administrare creștină nu trebuie să se înțeleagă numai darea zecimii și a darurilor, ci a da chiar viața sa, ființa sa întregă pentru că am ieșit din mâna lui Dumnezeu, am ales drumul nostru, ne-am rătăcit departe de Dumnezeu unde moartea ne cuprinde pas cu pas. Dar Dumnezeu dorește ca noi să trăim de aceea ne cheamă de repetate ori să ne întoarcem la El.

În partea a doua a studiului vom vedea mai în detaliu care este relația dintre administrarea creștină și evlavie. În prima parte am văzut că prin administrarea creștină înțelegem întoarcere la Dumnezeu. De ce să ne întoarcem? Pentru că păcatul ne-a făcut să alegem propria noastră cale și ne-am depărtat de Creatorul nostru. Departe de Dumnezeu viața este o tragedie. Prima tragedie este că pierdem caracterul lui Dumnezeu, iar cu caracterul nostru deformat ne creăm numai probleme datorită faptului că nu luăm decizii înțelepte, ne înșelăm în decizii iar aceste greșite decizii ne aduc suferință și durere. Începem să murim printr-o moarte lentă care blochează toate lucrurile bune ce avem. Dar Dumnezeu nu se dezice de noi și dorește să ne aducă din nou la sânul Său dorind să ne învețe din nou cum să trăim cu El. De aceea Tit 2,11-13 spune:

11 Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat,

Cine sunt cei mântuiți? Cei care s-au întors în brațele Sale iar Pavel spune că harul s-a arătat pentru mântuirea tuturor oamenilor și continuă...

12 Și ne învață s-o rupem cu păgânătatea

Iată că mântuirea ne învață, nu numai ne salvează din păcat, ci chiar mai mult și continuă:

12 Și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie,

13 Așteptând fericită noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.

Aș putea să continui comentariul analizând numai acest text, atât de bogat în idei e. Dumnezeu ne mântuiește și pentru ce ne mântuiește? Pentru a ne învăța să mergem pe căile lui Dumnezeu, să renunțăm la căile răutății și ne sfințeniei, a dorințelor păcătoase și să trăim o viață neprihănită și smerită așteptând venirea lui Isus.

Îți amintești că în studiul de săptămâna trecută am învățat că una dintre caracteristicile administratorului înțelept este că trăiește conștient de faptul că Isus vine curând. Acest a merge cu Dumnezeu înseamnă a trăi în funcție de conștiința venirii lui Isus și îl determină pe administratorul credincios să manifeste în viața sa caracterul Învățătorului său trăind cu smerenie. Acest stil de viață este ofensiv pentru Diavol și de aceea își manifestă ura față de cei care doresc să trăiască viața pe care a trăit-o Isus. Acesta a fost cazul lui Iov pe care Diavolul l-a atacat cu toată puterea sa luându-i tot ce avea, lucruri, copii, bani, sănătate etc... Dar în ciuda acestui fapt Iov a rămas credincios. El spunea: *“Eu știu în cine am crezut și știu că mă va ridica din țărână...”*

Dacă tu crezi că administratorului credincios îi va merge toate lucrurile bine și că se va bucura întotdeauna de binecuvântări și abundentă, că niciodată nu va duce lipsă de nimic? Te înșeli prietenul meu! Dacă Dușmanul va urmări pe cineva este tocmai pe omul sau femeia credincioasă. Atunci cu siguranță că te vei întreba care este avantajul de a fi credincios. Iată ce îți spun: nu poate fi cineva credincios pentru că are avantaje, aceasta este o gândire umană și egoistă, așa gândesc numai cei care trăiesc departe de Dumnezeu pe căile lor. A fi credincios înseamnă fi leal indiferent de ce s-ar întâmpla, dar Dumnezeu niciodată nu părăsește pe copiii Săi, așa că lui Iov i-a dat totul înapoi, chiar îndoit. Diavolul te poate urmări, te poate face să suferi să plângi o zi, doua, trei, dar până la urmă dreptatea învinge pentru că Dumnezeu se manifestă cu putere în viața fiului credincios.

Vom trece la partea a treia a studiului și vom vorbi despre mulțumire. Să citim ce spune în Filipeni 4,11-12:

11 Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc.

12 Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă.

Dacă îți dai seama vei vedea că raționamentul lui Pavel este foarte interesant. El nu spune că creștinul trebuie să fie sărac, dar nu spune că trebuie să fie bogat, ceea ce spune este faptul că administratorul credincios trebuie să învețe să fie fericit atât când are abundență cum avea Iov înainte de a pierde totul sau ca Iov după ce a pierdut totul. Vrea să spună că, creștinul întotdeauna trebuie să mulțumească lui Dumnezeu pentru tot, conștient că tot ce i se întâmplă este chiar voința Divină. A fi fericit pentru creștin nu depinde de ceea ce are sau ce nu are, ci pe cine are, iar dacă ai pe Isus în inima ta vei învăța să fii fericit în sărăcie sau bogăție și abundentă. Dacă afacerile și finanțele îți merg bine laudă pe Dumnezeu, fii credincios Lui și dă-I ceea ce este a Lui, fiind

generos cu lucrarea Bisericii, iar apoi după cum spune Pavel învață să trăiești și în abundență, a fi fericit în abundență. Și dacă pierzi totul și nu mai ai nimic? Atunci să fii fericit în sărăcia ta! Dar îți spun ceva, când îți propui să fii generos cu lucrarea Bisericii, mare grijă! Citește următorul text din 1 Timotei 6,3-6:

*3 Dacă învață cineva pe oameni învățătură deosebită, și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și de învățătura care duce la evlavie,
4 Este plin de mândrie, și nu știe nimic: ba încă are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din care se naște pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele,
5 Zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr și care cred că evlavia este un izvor de câștig. Ferește-te de astfel de oameni.
6 Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig.*

Vrea să spună că poți predica cu o aparență de smerenie, că Biserica nu e bine, că păcatul intră în Biserică, că acesta este păcat, celălalt este tot păcat, dar în realitate această intenție nu este altceva decât dorința de câștig, pentru că pentru lucrarea pe care o propui se va aduna bani, oamenii crezând că tu ești cel care va corecta biserica și merită să te sprijine financiar pentru a sprijini lucrarea ta. Dar de atâtea ori am spus că Dumnezeu deja are un plan pentru a conduce Biserica Sa, iar acest plan nu spune că de fiecare dată când un frate se ridică propunând o lucrare înseamnă că imediat trebuie să se facă colectă, nu așa administrează Dumnezeu Biserica Sa. Acest concept ne conduce la partea a patra a studiului. Aici descoperim că o altă formă de a ne întoarce la Dumnezeu este a descoperi încrederea. Să citim Proverbe 3,5:

5 Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta!

Încrede-te în Dumnezeu chiar și când totul îți merge rău, pentru că ce ne mai rămâne când suntem în fața problemelor, a cancerului, decât să ne întorcem la Dumnezeu. Am văzut că până și cei mai necredincioși în fața problemelor grave ale vieții au dorit ajutor divin. Dar a te bizui pe Dumnezeu chiar când totul este în aparență bine nu este ușor, pentru că suntem convinși că putem să rezolvăm problemele singuri, dar administratorul credincios va învăța să urmeze calea Domnului în orice moment și circumstanță, iar cea mai bună formă de a o face este să fim atenți la învățăturile lui Dumnezeu care pot fi găsite în Sfintele Scripturi. Una dintre aceste învățături este faptul că Dumnezeu are pe pământ o Biserică, un popor ales. Iată ce spune Geneza 6,1-2:

*1 Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului, și li s-au născut fete,
2 Fiii lui Dumnezeu au văzut că fețele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.*

Iată deja de aici era prezentă Biserica lui Dumnezeu cu numele fiii lui Dumnezeu, vedem aici diferența între fiii lui Dumnezeu și fiii oamenilor. Fiii oamenilor merg pe propriile lor căi, dar fiii lui Dumnezeu merg pe Căile lui Dumnezeu. El întotdeauna a avut o Biserică pe pământ. Apoi a urmat Avraam, Dumnezeu l-a chemat să fie poporul Său, apoi a venit poporul Israel, apostolii, etc... Întotdeauna a existat o Biserică a lui Dumnezeu și va exista până la sfârșit. Ceea ce mă impresionează că această Biserică a lui Dumnezeu niciodată nu a fost formată numai din persoane

evlavioase care mergeau numai pe Căile lui Dumnezeu. De multe ori a existat neghină în mijlocul grâului, dar întotdeauna porunca divină a fost să se lase ca grâul și neghina să crească împreună până la timpul sfârșitului. De exemplu Biserica apostolică a fost o Biserică care s-a confruntat cu dificultăți datorită persoanelor ne convertite care erau în mijlocul ei. Uneori chiar liderii se depărtau de calea lui Dumnezeu și continuau să conducă, dar chiar și așa Biserica continua să fie lumina ochilor lui Dumnezeu. Așa că dacă astăzi ne încredem în El și în făgăduința Sa că El va fi cu Biserica Sa până la timpul sfârșitului și trebuie să învățăm să credem acest lucru. Dacă cineva nu este în regulă, el va răspunde înaintea lui Dumnezeu pentru ceea ce face. Datoria mea ca și lucrător credincios este să continui să cred în Biserica Sa.

Am ajuns la sfârșitul acestui comentariu, iar aici vom vorbi despre influența lucrătorului credincios. Iată ce spune Pavel în Romani 14,7:

7 În adevăr, nici unul din noi nu trăiește pentru sine, și nici unul din noi nu moare pentru sine.

Iată de ce trebuie să țină cont administratorii lui Dumnezeu. Influența unei vieți este puternică, atât pentru bine cât și pentru rău. Cea mai bună moștenire care poate fi lăsată pentru posteritate dacă Hristos nu va veni în această generație, nu sunt cuvintele mele ci viața mea trăită, influența mea. A lovi Biserica și liderii este lucrul cel mai ușor de făcut, dar a construi vieți prin mărturie personală este cu totul alt lucru. Cei care odată ne-am lăsat găsiți de Dumnezeu trebuie să trăim așa cum a trăit El. Pavel spune în Efeseni 5,8-9:

8 Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii.

9 Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr.

Care este caracteristica lucrătorului credincios? El poartă în viața sa roada Duhului. Și care este această roadă? Bunătatea! Cuvinte de bunătate, viața de bunătate, în neprihănire și adevăr. De fiecare dată când mă identific cu poporul lui Dumnezeu prima întrebare care trebuie să mi-o pun este: am eu o viață plină de bunătate, o viață născută în Hristos? Predic eu neprihănirea în Hristos? Prezint eu Adevărul în Hristos? Dacă este așa, atunci viața mea, lucrarea mea trebuie să fie o influență care să inspire ființele umane pentru a urma pe Isus Hristos.

Dumnezeu să te binecuvânteze!

Traducere și Tehnoredactare: Gabriel Radu

www.7adventist.com/studiu/

lectiuneazs@yahoo.com